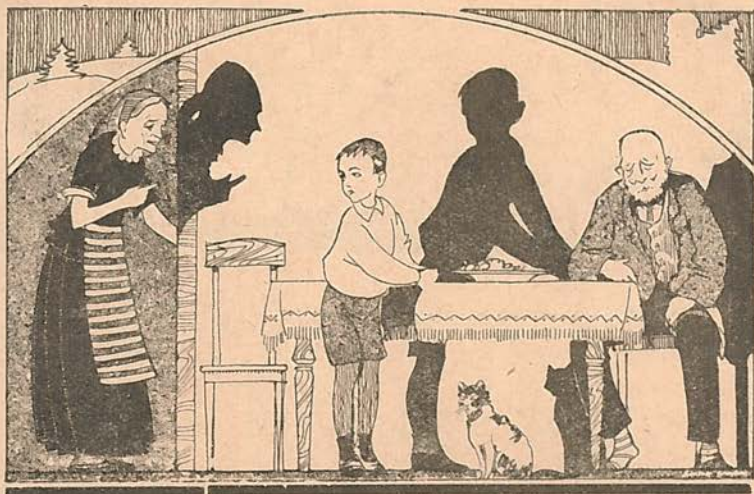

СРЕЩУ КОЛЕДА.

Мразовита бѣдна вечерь се спуска надъ малкия градецъ. Широкиятъ дворъ е засланъ съ дебелъ прѣсенъ снѣгъ. Клонитѣ на малката праскова сж се привели и приличатъ на захарни. Въ стаичката е топло и приветно. Намирисва на топено масло, захаръ и дарчинъ. Малкиятъ Мишо седи въ едно жгълче на миндера и съ широко отворени очи следи приготвленията за Коледа. Въ съседната стая майка му и сестритѣ редятъ нови покривки по маситѣ, слагатъ изпранитѣ пердета и нареждатъ новитѣ столове. Презъ полуотворената врата достига скриптенето на мокра кърпа по голѣмото огледало. Мишовата баба, съ дигнати на челото очила и въоръжена съ крива двузжба вилица, пържи нѣщо на огнището. Въ другия жгълъ на миндеря, съ цигара между прѣститѣ, седи дѣдо му замисленъ.

— Ж-ж-ж—шиппи и прѣска маслото въ тиганя.

На трапезата е готово всичко. Идва си бащата, прочитатъ молитва, прикадяватъ съ тамянь... И вечерята свършва набърже, както става срещу Коледа. Скоро сестритѣ заспиватъ. Бащата и майката минаватъ оттатъкъ. Бабата донася отъ зимника пълна чения съ запазено грозде и пакъ зашетва нѣкжде.

Мишо остава самъ съ дѣда си. Съ каква радостъ чака той това време! — Боже, колко е старъ дѣдо му, а какви хубави нѣща знае да разказва!